

Treballadores i treballadors de tots els països, unim-nos!

Les masses d'Algèria i de Sudan s'alcen contra els règims tirànics de les seues burgesies privilegiades, el de l'FLN i l'exèrcit en un cas, el de l'islamisme i la policia política en l'altre. A Sud-àfrica, milers de militants obrers acaben de constituir un partit que es reclama de la revolució social, després d'haver trencat amb els dirigents confederals del COSATU i amb el Partit «comunista», que gestionen el capitalisme amb el partit de la burgesia negra l'ANC des de 1994.

En un món capitalista que corre cap a la catàstrofe, són signes que la classe obrera pot defensar-se i salvar la humanitat.

Les potències imperialistes es disputen el món

Segona economia mundial, la Xina s'ha convertit en un imperialisme de pes, pel muntant de les seues exportacions, la constitució de grans grups empresarials (com Huawei, un dels més aptes per al pas de les comunicacions a la 5G que és un desafiament mundial), les seues compres de terres cultivables i d'empreses estrangeres o els seus préstecs a estats en dificultats (entre ells Veneçuela i Sudan). Com el món ja està repartit des de fa temps, la Xina només pot ocupar un espai propi en detriment de les velles potències imperialistes (els Estats Units, Alemanya, el Japó, França, Gran Bretanya, el Canadà...)

Per a garantir els seus subministraments i les seues vendes, per a defensar els interessos de les seues empreses multinacionals, l'estat xinés, igual que els seus rivals, enforteix el seu exèrcit i estableix bases en l'estranger (Djibouti). La Xina corteja tots els amenaçats per l'imperialisme estatunidenc, presentant-se com el defensor del lliure comerç mentre construeix pacient i metòdicament la seua pròpia política imperialista entorn de les "noves rutes de la seda".

Els EUA, l'imperialisme dominant, no podien ja suportar l'afebliment de les seues posicions sense reaccionar, no solament enfront de l'imperialisme xinés, el seu rival més amenaçador, sinó també enfront de tots els seus altres competidors. Ja no poden suportar que algú, com Síria, Iran o Veneçuela, aprofitant el seu afebliment relatiu, s'atrevisca a desafiar-los.

Els Estats Units es recolzen en la seua superioritat econòmica, cultural i militar. Contínuament multipliquen les decisions justicières contra grups capitalistes estrangers. Des de l'elecció de Trump, les mesures proteccionistes (escalada d'aranzels) han afectat a centenars de milers de milions de dòlars en exportacions europees, canadenques i especialment xineses cap als EUA. La UE i la Xina han pres mesures de represàlia simètriques contra les exportacions americanes.

La guerra econòmica no és sol un factor de crisi econòmica, sinó també d'una creixent inestabilitat entre els principals països imperialistes i en cada país. En el Mitjà Orient, els Estats Units han emprés una lluita implacable per a fer retrocedir i asfixiar a Iran. Trump dona la seua benedicció a l'estat colonial d'Israel per l'annexió de Jerusalem i Cisjordània. Els Estats Units, França, Gran Bretanya ... donen suport a la monarquia reaccionària d'Aràbia Saudita en una guerra mortal a Iemen (en la qual va participar Sudan). França

afavoreix a Líbia l'ofensiva del mariscal Haftar contra el govern al que donen suport les altres potències occidentals, especialment Itàlia. També reforça les seues intervencions militars a Mali i a la República Centreafricana.

Rússia té una base militar a Síria, consolida el seu control sobre Crimea i manté secessions a Ucraïna, Geòrgia i Moldàvia. Les amenaces d'intervenció militar de Trump a Veneçuela per a precipitar la caiguda de Maduro també formen part de l'ofensiva estatunidenca per a recuperar el control d'Amèrica Llatina, al mateix temps que els ofereix la possibilitat d'expulsar als inversors xinesos i russos de Veneçuela. Turquia, amb el consentiment de Rússia i els Estats Units, està duent a terme operacions militars contra el moviment nacional kurd a l'Iraq i Síria. La Xina ocupa illes en el seu veïnat justificant-lo amb el militarisme en els estats capitalistes veïns (el Japó, Vietnam, Corea del Sud, Filipines, Austràlia).

L'ascens de la reacció sota totes les seues formes

En tots els continents, les llibertats democràtiques (el dret a informar-se, a debatre, a fer vaga, a protestar, a organitzar-se ...) estan retrocedint. Alguns treballadors queden reduïts a l'esclavitud. Israel, els Estats Units, etc. construeixen murs. Els refugiats són sovint les primeres víctimes, però tots els oprimits i tots els treballadors estan amenaçats. Es qüestiona el dret a l'avortament, als països on ha sigut aconseguit malgrat les institucions religioses. L'estat birmà extermina als musulmans; l'estat turc ocupa militarment el Kurdistan; L'Estat espanyol nega als habitants de Catalunya el dret a decidir el seu destí.

No solament hi ha països que estan travessant crisis econòmiques greus (Veneçuela, l'Argentina, Turquia ...) sinó que els estats capitalistes més avançats estan imposant desocupació, precarietat, retard de l'edat de jubilació, deterioració dels hospitals i l'escola pública, augment dels lloguers ... Els capitalistes recorren al xantatge per a la deslocalització de factories (dins del mateix país o a l'estranger).

En aquest context, els partits tradicionals del capital estan desgastats, soscavats, desacreditats i no aconsegueixen trobar, o ho fan amb prou faenes, una base suficient en el marc de la democràcia burgesa, més o menys parlamentària. L'empobriment relatiu o absolut de capes cada vegada més grans de la població, no solament de la classe treballadora, sinó també d'una part de la petita burgesia, ja no els garanteix una base electoral estable. Molts dels seus electors s'abstenen o recorren a partits "populistes", clericals, xenòfobs o fins i tot feixistes. Tots els partits burgesos, antics i nous, onegen la bandera d'un nacionalisme més agressiu per a desviar la ira de les masses contra "l'estranger", extern o intern (migrants, minories religioses ...), per a protegir a la seua pròpia burgesia i accentuar l'explotació.

Els aventurers i els nous partits xenòfobs i clericals volen fer creure que s'oposen al «sistema», a «l'oligarquia», que representen «al poble» contra les «elits»: van guanyar el referèndum a Gran Bretanya, van guanyar les eleccions al Brasil, Itàlia, Àustria, Turquia, l'Índia, Filipines, Polònia, etc. Però el replegament nacional i l'agressivitat militar o l'obscurantisme religiós, no resoldran per a res les dificultats dels treballadors.

L'èxit dels demagogs «populistes» i dels partits feixistoides es recolza en l'absència d'una alternativa revolucionària per a la classe treballadora davant el declivi del capitalisme, davant la seua amenaça al medi ambient, la seua crisi política i les tensions internacionals.

Les burocràcies sindicals i els partits «reformistes» tradicionals ja no obtenen concessions de la seua burgesia. L'aparell sindical saboteja les resistències amb «dies d'acció» simbòlics i impotents mentre col·labora amb els atacs patronals i del govern. Sovint, els vells partits social-patriotes (laboristes, socialdemòcrates, «comunistes» ...) són arrossegats pel mateix descrèdit que els partits burgesos tradicionals. L'afebliment del SPD a Alemanya, el PCF i el PS a França, la desaparició del PCI a Itàlia, el descrèdit del PT del Brasil són exemples notables.

Per a acabar amb la barbàrie capitalista

Malgrat la intensificació de les mesures per a mantindre la taxa de guany, malgrat les restriccions de les llibertats democràtiques, malgrat la instal·lació de governs ultra-reaccionaris en diversos països, enlloc ha sigut esclafada la classe obrera. Al Brasil, els treballadors assalariats, les dones, els estudiants i els indis ja estan alçant el cap, començant a unir-se contra els primers cops del govern de Bolsonaro. A Hongria hi ha hagut importants manifestacions contra Orbán. A Itàlia, centenars de milers de treballadors s'han manifestat a Roma contra el govern de Salvini-Di Maio. A Algèria, milions de proletaris, joves, dones i treballadors per compte propi s'estan mobilitzant contra el règim corrupte. A Sudan, per milions, les masses busquen acabar amb el règim islamista d'opressió i robatori que ha dividit encara més al país.

A Algèria, a Sudan, al Brasil, perquè guanye la immensa majoria, la dels explotats i els oprimits, per a derrotar realment al sistema, cal dur a terme la revolució social. Els treballadors han de confiscar fàbriques, mines, mitjans de transport i de comunicació, bancs i terres. Per a organitzar-se a tot arreu es necessiten assemblees, comitès que trien als seus representants i es coordinen. Tot el poder a aquestes estructures! L'Assemblea Constituent o la transició democràtica només serviran per a mantindre fora de perill el capitalisme i l'aparell repressiu, com va succeir a Espanya, a Tunísia o a Veneçuela. Al manteniment del capitalisme, tots els «Estats Islàmics» afegixen l'opressió de les dones, dels joves, de les minories religioses, dels homosexuals, com es pot veure's en el califat del EI, a Iran i a Sudan.

El que està a l'ordre del dia és la vaga general, l'autoorganització, l'adhesió dels soldats conscriptes, la presa del poder pels treballadors de les ciutats i els camps!

A tot el món, la classe obrera i els joves necessiten aire fresc, una estratègia de revolució permanent, una internacional comunista, per a prendre el poder, per a construir una societat sense classes i sense fronteres.

Contra el nacionalisme ranci de la burgesia acorralada i dels seus agents social-patriotes! Visca la solidaritat obrera internacional! Llibertat de circulació dels refugiats i els treballadors! Fi dels bloquejos i de les expedicions imperialistes! tancament de les bases militars! Desmantellament d'Israel per una Palestina unificada, democràtica i laica en mans dels treballadors àrabs i jueus!

Reconstrucció d'una internacional obrera sobre la base del programa de la Internacional Comunista de temps de Lenin i de la 4a Internacional de temps de Trotsky!

Expropiació dels grups capitalistes, control de la producció i intercanvis en funció de les necessitats socials, no del benefici privat! Dissolució dels cossos repressius i armament dels treballadors!

Contra la barbàrie capitalista en totes les seues formes: revolució social, govern obrer!

Visca el socialisme mundial!

1r de maig de 2019

COL-LECTIU REVOLUCIÓ PERMANENT
(Alemanya, Àustria, Canadà, França, Turquia)
FT-VP (Brasil).

INTERNACIEMA KOLEKTIVISTA CIRKLO